

det overmaade godt kunde tænkes. For hvis det skulde vise sig, at Kongens Samtykke var affokket og affistet ved falske Fremstillinger eller ved taabelige Fremstillinger, var der ingen nærmere end netop Hans Majestæt til at sige: Jeg vil have de Ministre afstraffede, de skulle svare til de Penge! Der er intet Forhold, hvor man i den Grad er pligtig til at skænke ren Vin end netop lige over for Hans Majestæt Kongen. Hvis et Ministerium vover at sige til Kongen, at det magelig kan gennemføre de og de Love, og det paatager sig Ansvaret for at regere Landet, og saa ikke kan gøre det, paadrager det sig et meget stort Ansvar, — navnlig over for Kongen, endogsaa mere end over for Folket. Jeg kan godt tænke mig Muligheden af — om ikke i dette Tilfælde, saa i et andet — at Kongen kunde sige: Man har ført mig bag Lyset, man har givet mig Oplysninger, hvorefter man havde Flertal i Landstinget, og saa viser det sig, at en stor Del ikke vil følge med; paa den Basis har man faaet mig til at ansætte dette Ministerium, — jeg siger, jeg kunde godt tænke mig, at en Regent, en Konge vilde sige: Jeg lader mig ikke narre paa den Maade, de Herrer, der have narret mig, skulle nok komme til at lide for det! Hvorledes man kan sige, at Ministrene virkelig i Maj, Juni Maaneder kunde tro, at blot fordi disse Artikler om Chamberlains Tale vare fremkomne i „Berlingske Tidende“, skulde Folketinget, der lige som Landstinget havde haft Spørgsmaalet til Overvejelse, vel endnu i Marts og April Maaneder finde, at det, der ikke var nødvendigt i April Maaned, nu skulde være nødvendigt i Maj. Det skulde Folketinget gaa ud fra! Nej, det havde Ministeriet virkelig ikke nogen Grund til at antage, men jeg tvivler ikke paa, at de ærede Krigsministre, som jo vare ivrige for at faa Kjøbenhavns Befæstning sat paa en god Fod, med Glæde have grebet denne Lejlighed og sagt: Vi ere Mr. Chamberlain i høj Grad taknemmelige, for nu hjælper han os til at tage den halve Million, som Rigsdagen ikke vilde give os, nu kunne vi sige, at der er Grund til at tage den, og at det virkelig er paa-trængende nødvendigt, hvad Rigsdagen ikke vilde tro for et Par Maaneder siden.

For at vende tilbage til mit Udgangspunkt: Hvis vi her kunde blive enige om at sige: vi udtale ikke nogen bestemt Mening om denne Sag, vi forbeholde Rigsdagen Ret, mon de Herrer saa ikke ville tro, at Folketinget maaske vilde stille sig paa samme Maade og billige en saadan

Beslutning: vi forbeholde os den Ret, og at det maaske kunde føre til, at denne Sag aldrig mere kommer frem, og at der intet som helst var præjudiceret. Det vilde føre til et ualmindeligt smukt Forhold mellem Tingene, og det er dog noget, som man i hvert Tilfælde ved Lejlighed kan være ganske glad ved. Jeg henstiller derfor til den ærede Ordfører, om han ikke inden anden Behandling maaske efter Samraad med os andre Medlemmer af Udvalget vil overveje, om der ikke kunde formuleres et saadant Forslag til Beslutning, som det høje Ting med Glæde kunde gaa ind paa.

Ordføreren (Koch): Den Henstilling til mig, hvormed den ærede sidste Taler sluttede, finder jeg ikke, der kan være Anledning til at tage til Følge. Landstinget maa her som i andre Tilfælde hævde sin Stilling og kan ikke tage Hensyn til, om det i den Henseende staar fuldt ud sammen med den Opfattelse, som er til Stede i det andet Ting. Vi foregribe intet ved at følge Flertallets Indstilling, intet. Som jeg før har udviklet, har jo Folketinget fuldt ud sin Ret til at gøre Ansvar gældende, men naar jeg fremdeles anbefaler at følge Flertallets Indstilling, saa er det, fordi Bedømmelsen af hele denne Sag beror paa et Skøn. Nu vil det ærede Medlem, der talte, agere Overskøn over det Skøn, som Ministeriet har haft i 1898. Det forekommer mig, at Forholdet ikke foreligger tilstrækkelig oplyst for dette Ting til, at vi kunne inlade os paa at følge det ærede Medlem i Henseende til at tage Overskøn over Ministeriets Stilling. — Jeg skal ikke forfølge den Tanke, som det ærede Medlem kom ind paa, hvorvidt Kongen kunde tiltale Ministre, hvad Kongen maaske i andre Tilfælde kunde finde sig foranlediget til at gøre. Derom er der ikke Tale. Her er jo Tale om, at Kongen i dette Tilfælde kunde finde Anledning til at rejse Tiltale mod de daværende Ministre; men det ansær jeg for at være udelukket. Jeg tillader mig fremdeles at anbefale Flertallets Indstilling.

Oet. Hansen: Den ærede Ordfører begyndte med at sige, at han kunde ikke gaa med til denne Henstilling, som jeg og det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) have gjort i dette Tilfælde, og som jeg synes vilde være en ganske smuk Ende paa denne Sag. Han kan ikke gaa med til det, fordi han siger, Landstinget skal hævde sin Stilling i denne Sag. Lands-